

ผม นั่ง อยู่ ตรง หน้า ต่าง บ้าน สูง ท่ามกลางหินที่โอบล้อม ดิ่งลึกอยู่ในความเงียบ ขณะวันที่สามของสัปดาห์ล่าถอยให้วันที่สี่เข้ามาแทน กระแสธารแห่งราตรีกาลนั้นไหลผ่านไปโดยไม่ใส่ใจปฏิทิน

ผมหวังจะได้เป็นพยานรู้เห็นช่วงเวลาอันอัศจรรย์เมื่อหิมะเริ่มตกลงมาอย่างแท้จริง ก่อนหน้านี้ท้องฟ้าโปรยละอองลงมาสองสามปุย จากนั้นก็ไม่มีอะไรอีก พายุที่กำลังจะมาถึงนั้นไม่ยอมให้ใครเร่งรีบ

ห้องนั้นเรืองสว่างจากเทียนเล่มอ้วนเพียงเล่มเดียวในแก้วสีอำพันบนโต๊ะมุมห้อง แต่ละครั้งที่สายลมพบกับเปลวไฟ แสงสว่างหลอมเหลวก็อาบไล้ผนังหินปูน และคลื่นเงาพลิวไหวก็หลอหลอนไปตามมุมต่างๆ

ในคืนส่วนใหญ่ผมพบว่าแสงโคมสว่างเกินไป และเวลาผมเขียนหนังสือแสงสว่างเดียวก็มาจากจอกคอมพิวเตอร์ ซึ่งหรือลงจนวนเห็นเพียงตัวอักษรสีเทาบนพื้นสีกรมท่า

เมื่อไม่มีแสงอาบเป็นสีเงิน หน้าต่างนั้นจึงไม่สะท้อนใบหน้าผม ผมเห็นทิวทัศน์ยามค่ำคืนนอกบานหน้าต่างอย่างชัดเจน

เมื่อใช้ชีวิตอยู่ในอาราม แม้แต่ในฐานะแขก ไม่ใช่ในฐานะนักบวช เราย่อมมีโอกาสมากกว่าที่อาจมีในที่อื่นใดในการมองโลกแบบที่มันเป็นจริงๆ แทนที่จะมองผ่านเงาของเราที่ทอดทาบลงไปบนนั้น

อารามเซนต์บาร์ทอลมิววนั้นล้อมรอบด้วยความใหญ่โตของเทือกเขาเซียร์ราเนวาดาซึ่งอยู่ริมเส้นรอยต่อระหว่างรัฐในฝั่งแคลิฟอร์เนีย ป่าดึกดำบรรพ์ที่ปกคลุมลาดเขาอันไต่ระดับขึ้นไปนั้นถูกความมืดปกคลุมอยู่อีกชั้นหนึ่ง

จากหน้าต่างชั้นสามนี้ ผมเห็นเพียงส่วนหนึ่งของสนามด้านหน้าอันทอดลึกและถนนลาดยางที่ผ่ากลาง เส้าโคมเดี่ยวๆ ซึ่งมีกรอบทรงระฆังสี่ตันรวมแสง

เข้าเป็นแอ่งรัศมีรูปกลมสี่จาง

บ้านพักแขกอยู่ในปีกตะวันตกเฉียงเหนือของอาราม ชั้นล่างมีห้องนั่งเล่นอยู่หลายห้อง ขณะที่ห้องส่วนตัวทั้งหลายครอบคลุมพื้นที่ชั้นสูงขึ้นไปและชั้นบนสุด

ขณะผมเฝ้ามองอย่างคาดหมายว่าจะเจอพายุ ภาพสีขาวยิ่งไม่ใช่หิมะก็เคลื่อนลัดสนามมา ออกจากความมืดเข้ามาสู่แสงโคม

อารามแห่งนี้มีสุนัขตัวหนึ่ง เป็นพันธุ์ผสมเยอรมันเชพเพิร์ดหนัก ๑๐๐ ปอนด์ ซึ่งอาจมีเชื้อลาบราดอร์รีทรีฟเวอร์อยู่บางส่วน มันเป็นสีขาวปลอดและเคลื่อนไหวอย่างดงามเหมือนสายหมอก มันชื่อบู

ส่วนผมชื่อฮ็อตต์ ทอมัส พ่อแม่ผู้ปกครองต่อหน้าของผมอ้างว่าเกิดความผิดพลาดบนสุดบัตร บอกว่าฮ็อตต์เป็นชื่อที่พวกเขาต้องการ แต่พวกเขาไม่เคยเรียกผมว่าฮ็อตต์เลย

ตลอดเวลาี่สิบเอ็ดปี ผมไม่เคยคิดเรื่องการเปลี่ยนชื่อเป็นฮ็อตต์ วิถีชีวิตพิสดารของผมชี้ให้เห็นว่าชื่อฮ็อตต์เหมาะกับผมมากกว่า ไม่ว่าจะมันจะได้มาจากพ่อแม่ผมโดยเจตนาหรือด้วยโชคชะตา

เบื้องล่านั้น บูหยุดอยู่กลางพื้นถนนและมองไปตามเส้นทางดังกล่าว ขณะที่มันทอดคอดเคี้ยวและลดระดับลงไปสู่ความมืด

เทือกเขาไม่ได้ประกอบด้วยพื้นที่ลาดเอียงเสียทั้งหมด บางครั้งแผ่นดินที่ทอดสูงชันก็หยุดพัก อารามแห่งนี้ตั้งอยู่บนทุ่งหญ้าสูง หันหน้าไปทางทิศเหนือ

เมื่อวัดจากหุบที่ตั้งชันและศิระะที่ยกขึ้นของมัน บูก็รับรู้ได้ว่าผู้มาเยือนรายหนึ่งกำลังมาถึง มันลดหางต่ำ

ผมแยกแยะสภาพเส้นขนของมันไม่ได้ แต่ท่วงท่าเกร็งตัวของมันบอกว่าขนน่าจะชี้ขึ้นอยู่

นับจากยามสนธยา โคมถนนนั้นจะส่องสว่างไปจนยามอรุณผุดขึ้นจากขอบฟ้า เหล่านักบวชแห่งอารามเซนต์บาร์ทเชื่อว่าแขกผู้มาเยือนในยามราตรีต้องมีแสงสว่างคอยต้อนรับ แม้ว่านานแสนนานกว่าพวกเขาจะเผลอก็ตาม

สุนัขตัวนั้นยืนนิ่งซึ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเบนความสนใจไปทางสนามฝั่งขวาของถนนลาดยาง ศิระะมันก้มต่ำลง หูชูแนบกับกะโหลก

ชั่วครู่หนึ่งที่ผมมองไม่เห็นต้นเหตุแห่งความตื่นตัวของบู แต่แล้ว...ร่างหนึ่งซึ่งลึบเร้นเช่นเดียวกับเงาราตรีอันลอยผ่านผืนน้ำดำมืดก็เคลื่อนเข้ามาสู่สายตาเงาร่างนั้นผ่านไปใกล้เสาโคมต้นหนึ่งมากพอจะเผยตัวออกมาให้เห็นชั่วครู่

แม้แต่ในแสงสว่างยามกลางวัน นี่ก็เป็นผู้มาเยือนที่มีเพียงสุนัขนั้นกับผมเท่านั้นที่รู้ได้ว่ามาถึง

ผมเห็นคนตาย วิญญาณของผู้ล่วงลับซึ่งต่างไม่ยอมไปจากโลกนี้ด้วย เหตุผลของตนเอง บางรายถูกดึงดูมาหาผมเพื่อขอความเป็นธรรมถ้าพวกเขา ถูกฆาตกรรม หรือเพื่อความสบายใจ หรือเพื่อหาเพื่อน รายอื่นๆ มาหาผม โดยมีแรงจูงใจต่างๆ กันที่ผมไม่อาจเข้าใจได้เสมอไป

เรื่องนี้ทำให้ชีวิตผมยุ่งยาก

ผมไม่ได้ขอความเห็นใจจากคุณอยู่หรอกครับ เราทุกคนมีปัญหาของตัวเอง แล้วปัญหาของคุณก็ดูสำคัญในสายตาคุณเท่ากับที่ปัญหาของผมดูสำคัญในสายตาผม

คุณอาจเดินทางนานเก้าสิบนาทีทุกเช้าบนทางด่วนที่มีรถราแน่นขนัด ความคิบน้าของคุณถูกคิดขวางด้วยเหล่าผู้ขับซีใจร้อนไร้ความสามารถ บางส่วนเป็นสายพันธุ์กรวดเกรี้ยวที่มีนิ้วกลางกำยำจากการใช้งานบ่อยครั้ง แต่ลองคิดดูสิว่า ยามเช้าของคุณจะต้องเครียดขึ้นขนาดไหนถ้าบนเบาะข้างคนขับคือชายหนุ่มผู้มีแผลโดนขวานจามเหวอะเหวบนหัว และถ้าบนเบาะหลังมีหญิงชราผู้ถูกสามีตัวเอง บีบคองนั่งตาลงหน้าเป็นสีม่วงคล้ำ

คนตายไม่พูด ผมไม่รู้ว่าจะทำไม่ และวิญญาณที่ถูกขวานจามก็จะไม่หลัง เลือดเลอะเบาะของคุณ

อย่างไรก็ตาม คณะผู้ติดตามที่ประกอบด้วยคนตายใหม่ๆ ก็น่ากระอัก-กระอ่วนใจ และปกติแล้วก็ไม่ช่วยให้อารมณ์ขึ้นนี่หนัก

ผู้มาเยือนบนสนามหญ้าไม่ใช่วิญญาณธรรมดา อาจไม่ใช่วิญญาณเลยก็ได้ นอกเหนือจากวิญญาณที่ไม่ยอมจากไปไหนของคนตายแล้ว ผมก็ยังเห็น สิ่งเหนือธรรมชาติชนิดอื่นอีกชนิดด้วย ผมเรียกมันว่า *โบดัก*

มันดำเหมือนหมึก รูปร่างไม่คงตัว และไม่มีเนื้อหนังให้จับต้องได้มากกว่าเงา มันไร้สัมผัสเสียงและใหญ่พอกับคนปกติ แต่บ่อยครั้งที่มันย่องต่ำลงไป บนพื้นเหมือนแมว

โบดักตัวที่อยู่บนสนามของอารามเคลื่อนไหวตัวตรง เป็นสีดำและปราศจากหน้าตา แต่มันก็ทำให้นึกถึงสิ่งที่ผสมกันแบบครึ่งคนครึ่งสุนัขป่า ประเปรี้ยว เลื้อยไหล และร้ายกาจ

พื้นหญ้าไม่ขยับเขยื้อนจากการผ่านไปของมัน ถ้ามันข้ามน้ำไป มันก็จะไม่ทิ้งระลอกคลื่นไว้เบื้องหลังแม้แต่ระลอกเดียว

ในเรื่องเล่าพื้นบ้านของเกาะอังกฤษ โบดักเป็นอสูรร้ายที่เลื่อนตัวลงไป ตามปล่องไฟตอนกลางคืนและจับเด็กๆ ที่ทำตัวไม่ดีไป ออกจะคล้ายๆ เจ้าหน้าที่ สรรพากร

สิ่งที่ผมเห็นไม่ใช่ทั้งโบดัดหรือคนเก็บภาษี มันไม่ได้ลากเด็กที่ประพடுத்த
 ไม่ดีหรือผู้ใหญ่ที่ละเมิดกฎหมายจากไป แต่ผมเคยเห็นมันเข้าบ้านทางปล่องไฟ
 ทางรูกุญแจ ทางรอยแยกที่กรอบหน้าต่าง เปลี่ยนรูปไปได้เหมือนควัน และผม
 ก็ไม่มีชื่อที่ดีกว่านี้ไว้เรียกพวกมัน

การปรากฏตัวนาน ๆ ครั้งของมันเป็นเหตุควรตระหนกเสมอ สิ่งลึกลับ
 เหล่านี้ดูจะเป็นแวมไพร์ทางจิตวิญญาณที่ยังร้อนนาคต มันถูกดึงดูไปยังสถานที่
 ที่เหตุรุนแรงหรือหายนภัยร้ายกาจถูกลิขิตให้อุบัติขึ้น ราวกับมันสูบกินความทุกข์
 ทรมานของมนุษย์

แม้มันจะเป็นสุนัขที่กล้าหาญและมีเหตุผลอันควรที่จะกล้าหาญ แต่บุ
 ก็ถอยหนีจากเงาที่ผ่านไปนี้ ขอบปากสีดำของมันเล็กสูงชันจากเขี้ยวขาว

โบดัดตัวดังกล่าวหยุดลงราวกับจะยั่วสุนัขนั้น พวกโบดัดดูจะรู้ว่าสัตว์
 บางชนิดเห็นพวกมันได้

ผมไม่คิดว่าพวกมันรู้หรือว่าผมเห็นมันได้เหมือนกัน ถ้าพวกมันรู้ ผม
 ก็เชื่อว่ามันจะแสดงความปรานีต่อผมน้อยกว่าที่ผู้นำทางศาสนาหัวรุนแรงแสดง
 ต่อเหยื่อของตนตอนอยู่ในอารมณียากตัดหัวและลับเหยื่อเป็นชิ้น ๆ

เมื่อได้เห็นโบดัดตัวนี้ อารมณ์วูบแรกของผมคืออยากผละถอยจากหน้าต่าง
 และทำตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับก้อนฝุ่นใต้เตียง อารมณ์วูบที่สองของผมคือ
 นี่จะรอด

ผมต้านทานทั้งความซึ่ซลาดและเสียงเรียกร้องของกระเพาะปัสสาวะ และ
 ปรี้ออกจากห้องพักตัวเองไปสู่อโถงทางเดิน ชั้นสามของบ้านพักแห่งนี้มีห้องชุด
 ขนาดเล็กสองชุด อีกชุดไม่มีคนอยู่ในตอนนี้

บนชั้นสอง ชาวรัสเซียหน้าตาถมิ่งกึ่งนั้นคงกำลังขมวดคิ้วนิ้วหน้าในยาม
 หลับอย่างไม่ต้องสงสัย โครงสร้างอันหนาแน่นมั่นคงของอารามนี้จะไม่น่าเสียง
 ผีเท่าของผมเข้าไปในฝันของเขา

บ้านพักแห่งนี้มีบันไดเวียนซึ่งมีผนังล้อม ผนังหินโอบขึ้นบันไดหินแกรนิต
 เหล่านั้นไว้ ลูกนอนเป็นสีดำกับขาวสลักกัน ทำให้ผมคิดถึงลายข้าวหลามตัด
 และคิย์เบียโน และเพลงเก่าหวานเลียนเพลงหนึ่งของพอล แมคคาร์ตนีย์ กับ
 สตีวี วันเดอร์

ถึงแม้บันไดหินจะแข็งกระด้างและลวดลายสีขาวดำอาจทำให้เวียนหัวได้
 ผมก็ยังพุ่งตัวลงไปทางชั้นล่าง เสี่ยงกับการทำให้หินแกรนิตเสียหาย ถ้าผมร่วง
 ลงไปและหัวโขกมัน

เมื่อสืบทอดเดือนก่อน ผมเสียสิ่งล้ำค่าที่สุดของผมไปและพบว่าโลกของผม

พังพินาศ อย่างไม่รู้ก็ตาม ปกติแล้วผมไม่ใช่คนบ้าบิ่น ผมมีเหตุผลให้มีชีวิตอยู่น้อยกว่าที่เคย แต่ชีวิตผมก็ยังมีจุดประสงค์อยู่ และผมก็ดิ้นรนค้นหาความหมายในวันเวลาเหล่านั้น

ผมผละจากบันไดซึ่งยังอยู่ในสภาพเดิมที่เจอ เร่งฝีเท้าลัดโถงนั่งเล่นหลักซึ่งมีโคมไฟโປ้ะลูกบิดเพียงดวงเดียวบรรเทาความมืดสลัว ผมดันตัวผ่านประตูไม้โอ๊กหนาหนักซึ่งมีช่องกระจกสเตนกลาสติดอยู่ และเห็นลมหายใจตนเองเป่าเป็นไออยู่เบื้องหน้ากลางค้ำคินฤดูหนาว

ระเบียบทางเดินของบ้านพักแขกโอบล้อมสนามภายในซึ่งมีบ่อน้ำตื้นสะท้อนเงาและประติมากรรมหินอ่อนสีขาวรูปนักบุญบาร์ทอลอมิว อาจกล่าวได้ว่าท่านเป็นที่รู้จักน้อยที่สุดในบรรดาอัครทูตทั้งสิบสององค์

ในรูปที่จำลองไว้นี้ นักบุญบาร์ทอลอมิวผู้เคร่งขรึมยืนเอามือขวาทาบทับหัวใจ แขนซ้ายยื่นออกมา ในฝ่ามือที่หงายขึ้นของท่านคือสิ่งที่ดูเหมือนฟักทองผลหนึ่ง แต่อาจเป็นผลสควอชสายพันธุ์ที่เกี่ยวข้องกันสักสายพันธุ์ก็ได้

ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของผลสควอชนั้นอยู่นอกเหนือความเข้าใจของผม

ในช่วงเวลานี้ของปี บ่อน้ำถูกสูบน้ำจนแห้ง และไม่มีกลิ่นหินปูนเปียกๆ ลอยขึ้นมาเหมือนในวันที่อุ่นกว่านี้ แต่ผมกลับสัมผัสกลิ่นโอโซนเจือจางที่สุดได้แทน เหมือนหลังเกิดฟ้าผ่ากลางสายฝนฤดูใบไม้ผลิ และผมก็นึกสงสัยเรื่องกลิ่นนั้น ทว่ายังเดินต่อไป

ผมเดินตามแนวระเบียบเสาดังกล่าวไปสู่ประตูห้องรับแขกของบ้านพักแขกเข้าไปข้างใน ตัดผ่านห้องอันปกคลุมด้วยเงามืดนั้น และกลับออกไปสู่ค้ำคินเดือนธันวาคมโดยผ่านทางประตูหน้าอาราม

เจ้าบุญ สุนัขพันธุ์ผสมเซฟเพิร์ดสีขาวยืนอยู่บนถนนเหมือนตอนผมเห็นมันครั้งสุดท้ายจากหน้าต่างชั้นสาม มันหันมามองผมขณะผมเดินลงไปตามขั้นบันไดกว้างขวางหน้าอาคาร ดวงตาจับจ้องของมันกระจ่างและเป็นสีฟ้า ไม่มีแสงเรืองชวนชนลุกจากตาแบบที่พบได้ทั่วไปจากสัตว์ตอนกลางคืน

เมื่อไม่มีแสงดาวหรือแสงจันทร์ พื้นที่ส่วนใหญ่ของสนามกว้างจึงถอยเร้นเข้าสู่ความมัวมน ถ้ามีโบริดคุ่มอยู่ข้างนอกนั้น ผมก็ไม่มีทางมองเห็นมัน

“บุญ มันไปไหนแล้วล่ะ” ผมกระซิบ

มันไม่ตอบ ชีวิตผมประหลาด แต่ไม่ประหลาดขนาดเจอสุนัขพูดได้หรอก

อย่างไม่รู้ก็ตาม สุนัขตัวนั้นก็เคลื่อนตัวจากถนนลงไปบนสนามอย่างมีเป้าหมายปนระแวงระวัง มันมุ่งหน้าไปทางตะวันออก ผ่านตัวอารามอันน่าเกรงขาม

ซึ่งดูเกือบเหมือนสลักจากหินก้อนมที่มาเพียงก้อนเดียว รอยต่อยาแนวระหว่างหินแต่ละก้อนของมันแน่นสนิทขนาดนั้นเลยละ

ไม่มีสายลมที่พัดไหวในยามราตรี และความมืดก็แขวนตัวอยู่โดยหุบปีกไว้ หน้าที่ถูกเหยียบย่ำและแห้งเหี่ยวเป็นสีน้ำตาลเพราะฤดูหนาวถูกบดขยี้ลงได้เท่า บุกเคลื่อนไหวได้ลึบเรื่นกว่าที่ผมทำได้มาก

ผมรู้สึกว่าคุณจับตาอยู่จึงมองขึ้นไปยังหน้าต่าง แต่ไม่เห็นใครเลย ไม่มีแสงอื่นใดนอกจากแสงวูบวาบอ่อนจางจากเทียนในห้อง ไม่มีใบหน้าต่างเปิดมองผ่านบานกระจกมีดๆมา

ผมเร่งฝีเท้าออกมาจากปีกที่ปักแช่โดยสวมແຄ່ງงะยีนและเสื้อยืดอากาศเดือนธันวาคมลับเขี้ยวบนแขนเปลือยของผม

เรามุ่งหน้าต่อไปทางตะวันออกโดยเลียบข้างโบสถ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของตัวอาราม ไม่ใช่อาคารที่สร้างแยกกัน

ตะเกียงศักดิ์สิทธิ์บริเวณที่สักการะส่องสว่างอยู่ตลอดเวลา แต่มันไม่เพียงพอที่จะทำให้กระจกสเตนกลาสหลากสีสลับเปล่งประกายได้ แสงไฟสลัวนั้นดูจะจับตามองเราผ่านหน้าต่างบานแล้วบานเล่าราวกับมันเป็นดวงตาอันซัดเคืองดวงเดียวของบางสิ่งที่อยู่ในอารมณ์นองเลือด

หลังจากนำผมไปยังมุมตะวันออกเฉียงเหนือของอาคารแล้ว บุกก็เลียวลงใต้ผ่านหลังโบสถ์ไป เราเดินต่อไปทางปีกอารามซึ่งบนชั้นหนึ่งเป็นที่ตั้งของที่ปักนักบวชฝึกหัด

เหล่านักบวชฝึกหัดหรือโนวิชซึ่งยังไม่ได้ปฏิญาณถวายตัวตลอดชีพนอนที่นี้ในจำนวนห้าคนซึ่งเข้ารับการอบรมอยู่ในปัจจุบัน ผมชอบและไว้ใจอยู่เสมอ

ปูปับบุกก็ละทิ้งย่างก้าวอันระมัดระวังของมัน มันวิ่งไปทางตะวันออกออกห่างจากอาราม และผมก็ไล่ตามมันไป

เมื่อสนามนั้นค่อยๆกลายเป็นห้องทุ่งรกเรือ ต้นหญ้าก็หวดใส่เข้ามาผมอีกไม่นานหิมะแรกอันกระหน่ำหนักก็จะอัดใบหญ้าแห้งผากต้นสูงนี้เข้าด้วยกันจนแน่น

พื้นที่ดังกล่าวลาดเอียงเล็กน้อยเป็นระยะทางสองสามร้อยฟุตก่อนจะกลับเป็นพื้นราบ และตรงนี้เอง หญ้าสูงแค่เข้าได้กลายเป็นสนามตัดเรียบอีกครั้ง สิ่งที่ผุดขึ้นมาเบื้องหน้าเราในความมืดคือโรงเรียนเซนต์บาร์ทอลมิว

ในแง่หนึ่ง คำว่า โรงเรียน นี้เป็นการใช้คำให้มึนงงขึ้น นักเรียนเหล่านี้ไม่มีที่อื่นใดที่ต้องการ และโรงเรียนก็เป็นบ้านของพวกเขาด้วย อาจเป็นบ้านเพียงหลังเดียวที่พวกเขาบางคนจะมีวันได้มี

นี่เป็นอารามหลังเดิม ปรับปรุงภายในใหม่ แต่ยังคงเป็นอาคารหินก่อที่
น่าประทับใจ สิ่งปลูกสร้างนี้ยังเป็นที่ตั้งของคอนเวนต์ด้วย ซึ่งเป็นที่พำนักของ
เหล่าแม่ชีซึ่งเป็นผู้สอนและดูแลนักเรียน

ด้านหลังอารามเดิมนี่ ป่าเสียดยอดหยักแหลมขึ้นทำฟ้าอันพร้อมเกิด
พายุได้ทุกเมื่อ กิ่งก้านสีดำปกคลุมเส้นทางที่มองอะไรไม่เห็นซึ่งทอดออกไปไกล
สู่ความมืดอันเดียวดาย

สุนัขตัวนั้นซึ่งเห็นได้ชัดว่าตามรอยโบทค้อยู่ขึ้นบันไดกว้างไปสู่ประตูหน้า
ของโรงเรียนและผ่านมันเข้าไป

มีประตูที่เคยปิดล็อกอยู่ไม่กี่บานในอาราม แต่เพื่อปกป้องนักเรียน
โรงเรียนนี้จึงถูกล็อกไว้แน่นหนาเป็นประจำ

มีเพียงคุณพ่ออธิการ คุณแม่อธิการ และผมเท่านั้นที่มีกุญแจมาสเตอร์คีย์
ที่เข้าได้ทุกแห่ง ไม่มีแขกคนไหนก่อนหน้าผมเคยได้รับความไว้วางใจให้เข้าถึงได้
ทุกที่ขนาดนี้

ผมไม่รู้สึกภาคภูมิใจในความวางใจของพวกเขา มันเป็นภาระ บางครั้งกุญแจ
เรียบง่ายดอกนั้นในกระเป๋าผมก็ให้ความรู้สึกเหมือนชะตาลิขิตอันแกร่งเหมือน
เหล็กกล้าที่ถูกดึงรั้งลงสู่ก้อนแร่แม่เหล็กอันฝังลึกอยู่ในพื้นโลก

กุญแจดอกนั้นทำให้ผมหาตัวบราเดอร์คอนสแตนติน นักบวชผู้เสียชีวิต
แล้วได้อย่างรวดเร็วเมื่อเขาปรากฏตัวขึ้นพร้อมเสียงระฆังตีในหอระฆังหอใด
หอหนึ่ง หรือพร้อมเสียงอะอะอีกทีก็แบบอื่นใดสักแบบในจุดอื่น ๆ

ในปีโกมุนโด เมืองทะเลทรายที่ผมอาศัยอยู่มาเกือบตลอดช่วงเวลาที่อยู่
บนโลกนี้ มีวิญญาณของชายหญิงมากมายที่ไม่ยอมจากไปไหน แต่ที่นี้เรามีแค่
บราเดอร์คอนสแตนตินผู้สร้างความว่าวุ่นใจไม่น้อยกว่าคนตายของเมืองปีโกมุนโด
ทุกรายรวมกัน วิญญาณเพียงหนึ่งดวงแต่ก็เป็นหนึ่งดวงที่เกินมา

เมื่อมีโบทคอกอล่าเหยื่อ บราเดอร์คอนสแตนตินก็เป็นข้อกังวลเล็กน้อย
ที่สุดที่ผมมี

ผมตัวสั้นขณะใช้กุญแจไขประตู บานพับลั่นเอี้ยด แล้วผมก็ตามสุนัข
ตัวนั้นเข้าไปในโรงเรียน

แสงโคมไฟในดีโกลด์สองดวงช่วยยับยั้งความมืดหม่นโดยสมบูรณ์ในโถง
รับแขก โขฟาและเก้าอี้นวมซึ่งจัดไว้หลายชุดชวนให้นึกถึงลิบบีโรงแรม

ผมเร่งฝีเท้าผ่านแคนเตอร์ประชาสัมพันธ์ที่ไม่มีคนเฝ้าอยู่ ผ่านประตูบานสะวิง
บานหนึ่งเข้าไปในโถงทางเดินซึ่งได้แสงจากไฟฉุกเฉินหนึ่งดวงและป้าย **ทางออก** สีแดง
ที่ชั้นล่างนี้มีห้องเรียน คลินิกเวชศาสตร์ฟื้นฟู ห้องพยาบาล ครั้ว และ

ห้องรับประทานอาหารรวม เหล่าซิสเตอร์ผู้มีพรสวรรค์ด้านการทำอาหารเหล่านั้น ยังไม่ได้มาเตรียมอาหารเช้า ความเงียบครอบงำพื้นที่เหล่านี้เหมือนที่มันจะเป็นไป อีกหลายชั่วโมง

ผมขึ้นบันไดฝั่งใต้ไปและพบบรูรออยู่บนชานชั้นสอง มันยังอยู่ในอารมณ์ เครื่องขมิ้ม ทางมันไม่กระดิก และมันก็ไม่ได้ฉีกยิ้มทักทาย

โถงทางเดินยาวสองโถงและสี่โถงก่อตัวเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่รองรับ ห้องพักนักเรียน ผู้อาศัยจะพักอยู่รวมห้องกันเป็นคู่ๆ

ที่จุดบรรจบตรงหัวมุมตะวันออกเฉียงใต้และตะวันตกเฉียงเหนือของ ทางเดินดังกล่าวคือซุ้มพยาบาล ซึ่งผมมองเห็นได้ทั้งสองซุ้มเมื่อขึ้นมาจากบันได ตรงมุมตะวันตกเฉียงใต้ของอาคาร

ที่ซุ้มตะวันตกเฉียงเหนือ แม่ชีผู้หนึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่เคาน์เตอร์ จากระยะไกลขนาดนี้ ผมระบุไม่ได้ว่าเธอเป็นใคร

นอกจากนี้ใบหน้าเธอครึ่งหนึ่งยังซ่อนอยู่ใต้ผ้าโพกศีรษะ นี่ไม่ใช่แม่ชี สมัยใหม่ที่แต่งตัวเหมือนเจ้าหน้าที่ออกไปส่งข้อหาจอตฤณผดภูจรรยา ซิสเตอร์ เหล่านี้สวมชุดแบบโบราณที่ทำให้พวกเธอดูน่าเกรงขามพอกับนักรบในชุดเกราะ

ซุ้มตะวันออกเฉียงใต้ถูกทิ้งร้าง แม่ชีที่ทำหน้าที่อยู่นั้นคงออกเดินตรวจ ความเรียบร้อยหรือดูแลผู้ป่วยรายใดรายหนึ่งของเธออยู่แน่

เมื่อบุเดินจากไปทางขวา มุ่งหน้าไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ผมก็ตามไป โดยไม่ได้ส่งเสียงเรียกแม่ชีผู้อ่านหนังสืออยู่ พอผมเดินไปได้สามก้าว เธอก็หัน สายตามผมไปแล้ว

ซิสเตอร์จำนวนมากที่นี่มีวุฒิพยาบาล แต่พวกเธอพยายามให้ชั้นสองนี้ ให้ความรู้สึกเหมือนหอพักอันอบอุ่นมากกว่าเหมือนโรงพยาบาล เนื่องจากอีกยี่สิบวัน จะถึงวันคริสต์มาส โถงต่างๆ จึงแขวนสายประดับทำจากช่อโบสนปปลอมและ ตกแต่งด้วยดินประดับของจริง

เพราะพวกนักเรียนหลับอยู่ แสงไฟจึงหรี่เอาไว้ ดินประดับเปล่งประกาย ระยับอยู่ตรงนั้นตรงนี้แค่บางจุด และส่วนใหญ่ก็หม่นสลัวลงเป็นเงามีดอันไหว ระริก

ประตูห้องพักของนักเรียนบางห้องปิดอยู่ ขณะที่บานอื่นๆ เปิดค้างไว้ มัน ไม่ได้มีแค่ตัวเลขแต่ยังมีชื่อติดอยู่ด้วย

เมื่อไปถึงครึ่งทางระหว่างชองบันไดกับซุ้มพยาบาล บูก็ไปหยุดอยู่ที่ห้อง ๓๒ ซึ่งประตูไม่ได้ปิดสนิท บนแผ่นป้ายที่ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ นั่นคือชื่อ **แอนนามารี** กับ **จัสทีน**

คราวนี้ผมอยู่ที่ใกล้บูมมากพอที่จะเห็นว่าขนมันตั้งชันขึ้นมาจริง ๆ

สุนัขตัวนั้นผ่านเข้าไปข้างใน แต่เรื่องความเหมาะสมทำให้ผมลังเล ผมควรขอให้แม่ซีคนหนึ่งเข้าไปในห้องนักเรียนพวกนี้กับผมด้วย

แต่ผมอยากเลี่ยงความจำเป็นที่จะต้องอธิบายเรื่องโปรดให้เธอฟัง ที่สำคัญกว่านั้นคือ ผมไม่อยากเสี่ยงให้วิญญาณร้ายเหล่านั้นดวงใดดวงหนึ่งมาได้ยินตอนผมกำลังพูดเรื่องพวกมันอยู่

ว่ากันอย่างเป็นทางการแล้ว มีเพียงคนเดียวในอารามและคนเดียวในคอนเวนต์ที่รู้เรื่องราวพรสวรรค์ของผม ถ้าจริง ๆ แล้วมันเป็นพรสวรรค์มากกว่าคำสาปนะนะ ซีสเตอร์เองเจลาผู้เป็นคุณแม่อธิการล่วงรู้ความลับของผม เช่นเดียวกับคุณพ่อเบอร์นาร์ด คุณพ่ออิการ

มารยาทบังคับว่าพวกเขาต้องเข้าใจเต็มร้อยเกี่ยวกับชายหนุ่มผู้มีปัญหาที่พวกเขาจะต้อนรับในฐานะแขกระยะยาว

เพื่อให้ซีสเตอร์เองเจลาและอิการเบอร์นาร์ดมั่นใจว่าผมไม่ใช่ทั้งคนลวงโลกหรือคนขลา ไวแอตต์ พอร์เตอร์ ผู้บัญชาการตำรวจเมืองปีโกมุนโดซึ่งเป็นเมืองเกิดของผมจึงเล่ารายละเอียดคดีฆาตกรรมบางคดีที่ผมช่วยเขาไขให้ทั้งสองฟัง

คุณพ่อฌอน เลเวลลิน ก็รับรองผมมาเช่นกัน เขาเป็นบาทหลวงคาทอลิกในเมืองปีโกมุนโด

คุณพ่อเลเวลลินยังเป็นลุงของสตอร์มี เลเวลลิน ผู้หญิงที่ผมเคยได้รักและสูญเสียไปด้วย ผู้ที่ผมจะยึดมั่นไว้ในใจตลอดกาล

ในช่วงเวลาเจ็ดเดือนที่ผมอาศัยอยู่ในที่สันโดษบนภูเขานี้ ผมได้เล่าเรื่องจริงเกี่ยวกับชีวิตผมให้คนคนเดียวฟัง นั่นคือบราเดอร์นักเคิลส์ นักบวชผู้หนึ่ง ชื่อจริงเขาคือชัลวาทอเร แต่เราเรียกเขาว่านักเคิลส์บ่อยกว่าชื่ออื่น

บราเดอร์นักเคิลส์คงไม่รีรออยู่ที่ริมประตูห้อง ๓๒ เขาเป็นนักบวชจอมลุย เขาจะตัดสินใจในอีกใจเดียวว่าภัยคุกคามอันอาจเกิดจากโบสถ์นั้นสำคัญกว่าความเหมาะสม เขาจะปรี่ผ่านประตูเข้าไปอย่างกล้าหาญเช่นเดียวกับสุนัขตัวนั้น ถึงแม้จะสง่างามน้อยกว่าและเสี่ยงอะอะกว่าเยอะ

ผมผลักประตูให้เปิดกว้างขึ้นและเข้าไปข้างใน

ผู้ที่นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยสองเตียงนั้นคือแอนนามารีซึ่งอยู่ใกล้ประตูที่สุด แล้วก็จัสติน ทั้งสองกำลังหลับ

บนผนังข้างหลังเด็กหญิงแต่ละคนนั้นมีโคมไฟติดอยู่ ควบคุมด้วยสวิตช์ตรงปลายสายไฟที่พันอยู่กับราวกันเตียง มันปรับความเข้มของแสงได้หลายระดับ แอนนามารีผู้อายุสิบขวบแต่ตัวเล็กกว่าวัยตั้งค่าความสว่างโคมของเธอให้

หรือสลัวแบบไฟในตู้ไฟลัด เธอกลัวความมืด

แก้อี้เซ็นของเธอตั่งอยู่ข้างเตียง มีเลื้อยเอ็นบวมบวมวักตัวกันหนาวแขวนอยู่บนมือจับข้างหนึ่งด้านหลังแก้อี้ มีหมวกไหมพรมแขวนอยู่บนมือจับอีกข้าง ในคืนฤดูหนาว เธอยืนกรานให้เอาเสื้อผ้าพวกนี้ไว้ใกล้มีอ

เด็กหญิงนอนอยู่โดยมีผ้าห่มกำแน่นอยู่ในมือบอบบางราวกับพร้อมจะสะบัดผ้าห่มนั้นทิ้ง ใบหน้าเธอดึงด้วยสีหน้าคาดหมายปนกังวล ไม่ถึงกับกระวนกระวายเหมือนไม่สบายใจเฉยๆมากกว่า

แม้จะหลับสนิท แต่ก็ดูเหมือนพร้อมจะหนีเมื่อมีอะไรมาสะกิดเพียงนิดเดียว

เป็นเวลาสี่ปดาร์ลอะวันที่แอนนามารีจะหลับตาแน่น ผึกบังคับแก้อี้เซ็นใส่เบตเตอร์ของตนไปยังลิฟต์แต่ละตัวจากทั้งหมดสองตัวโดยไม่มีใครสั่ง ตัวหนึ่งอยู่ทางปีกตะวันออก อีกตัวอยู่ทางตะวันตก

ถึงจะทนทุกข์และมีข้อจำกัดหลายอย่าง เธอก็เป็นเด็กที่มีความสุข การเตรียมหนี้เป็นเรื่องผิดวิสัย

แม่เธอจะไม่พูดถึงมัน แต่เธอก็จะรู้สึกได้ว่าราตรีแห่งความหวาดเกรงกำลังมาถึง ความมืดอันมุ้งร้ายที่เธอจะต้องหาทางฝ่าไปให้ได้ เธออาจมีญาณหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าก็ได้

โบดัดคั่วนั้นซึ่งตอนแรกผมเห็นแวบๆ จากหน้าต่างสูงได้มาที่นี่ แต่ไม่ได้มาตามลำพัง พวกมันสามตัวซึ่งเป็นเงาเงียบเชียบคล้ายสุนัขป่ากลมล้อมอยู่รอบเตียงหลังที่สองซึ่งจัสทีนหลับอยู่

โบดัดคั่วนั้นเป็นสัญญาณบอกเหตุรุนแรงในอนาคต ซึ่งอาจใกล้จะเกิดขึ้นเป็นไปได้สูง หรืออยู่ห่างไกลและไม่แน่นอนมากนัก ถ้าพวกมันปรากฏขึ้นสองหรือสามตัวด้วยกัน อันตรายนั้นก็ยิ่งกระชั้นชิด

ในประสบการณ์ของผม เมื่อมันปรากฏตัวเป็นฝูง อันตรายที่รออยู่นั้นก็กลายเป็นภยันตรายที่จวนจะเกิดอยู่รอมร่อ และความตายของคนจำนวนมากก็อยู่ห่างไปเพียงไม่กี่วันหรือไม่กี่ชั่วโมง ถึงแม้ภาพพวกมันสามตัวจะทำให้ผมหนาวเยือก แต่ผมก็ตั้งใจที่มันไม่ได้มีกันสามสิบตัว

พวกโบดัดคั่วนั้นตื่นด้วยความตื่นเต้นอย่างเห็นได้ชัดนั้นโน้มตัวลงเหนือจัสทีนขณะเธอหลับไหล ราวกับกำลังพินิจดูเธออย่างตั้งใจ ราวกับกำลังเสพกินเธอเป็นอาหาร

โคมไฟเหนือเตียงหลังที่สองนั้นหรือสลัว แต่จัสตินไม่ได้
ปรับมันเอง แม่ชีผู้หนึ่งเลือกค่าความสว่างที่หม่นมัวที่สุด โดยหวังว่ามันจะทำให้
เด็กหญิงพอใจ

จัสตินแทบไม่ได้ทำอะไรและไม่ร้องขออะไรทั้งสิ้น เธอเป็นอัมพาต
บางส่วนและพูดไม่ได้

ตอนที่จัสตินอายุสี่ขวบ พ่อเธอบีบคอแม่เธอจนตาย ว่ากันว่าหลังจาก
เธอตายไปแล้ว เขาก็เอากุหลาบดอกหนึ่งสอดเข้าไปในปากเธอ แต่เลือกกันยาว
มีหนามแหลมนั่นลงไปคอ

เขาจับจัสตินตัวน้อยถ่วงให้จมน้ำในอ่างอาบน้ำ หรืออย่างน้อยก็นึกว่าได้
ทำอย่างนั้นไปแล้ว เขาทิ้งเธอไว้ให้ตาย แต่เธอรอดมาได้พร้อมความเสียหาย
ทางสมองจากการขาดออกซิเจนเป็นระยะเวลาไม่นาน

เธอโคมมาอยู่หลายสัปดาห์ ถึงแม้ว่านั่นจะเป็นปีๆมาแล้ว ทุกวันนี้เธอหลับ
แล้วก็ตื่น แต่ตอนตื่น ความสามารถในการตอบสนองของผู้ดูแลของเธอก็ขึ้นๆลงๆ

ภาพถ่ายของจัสตินตอนสี่ขวบเผยให้เห็นเด็กที่หน้าตาสะสวยเป็นพิเศษ
ในภาพถ่ายเล่นเหล่านั้น เธอดูขี้เล่นและเปี่ยมด้วยความร่าเริง

แปดปีหลังเหตุการณ์เรื่องอ่าวนั้น ในวัยสิบสองปี เธอยิ่งดงมกว่าที่เคย
เสียอีก ความเสียหายทางสมองไม่ได้ก่ออาการอัมพาตที่ใบหน้าหรือทำให้การแสดง
สีหน้าบิดเบี้ยว น่าฉงนที่การใช้ชีวิตในร่มเป็นส่วนใหญ่มิได้ทำให้เธอซีดเซียว
และซุบซอบ หน้าเธอมีสีสันระเรื่อและไม่มีตำหนิเลยสักนิด

ความงามของเธอบริสุทธิ์เหมือนภาพพระแม่มาลีที่บอตติเชลลิวาด และ
ดูเหนือจริง สำหรับทุกคนที่รู้จักจัสติน ความงามของเธอไม่ได้ปลุกเร้าทั้งความ
ริษยาหรือความปรารถนา แต่จุดประกายให้เกิดความชื่นชมบูชาอย่างน่าประหลาดใจ

และเกิดอารมณ์คล้ายความหวังแบบที่ไม่อาจอธิบาย

ผมสงสัยว่าเงาร่างอันคุกคามทั้งสามซึ่งชะงักงันอยู่เหนือร่างเธอด้วยความสนใจอย่างยืงนั้นไม่ได้ติดใจความงามของเธอหรอก ความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาอันยืงของเธอดึงดูดพวกมัน รวมถึงความคาดหวังหรือความรู้แน่ชัดของพวกมัน รู้ว่าไม่ช้าเธอจะเสียชีวิตด้วยเหตุรุนแรงและกลับอัปปลักษณ์ลงในที่สุด

เงาอันมีจุดมุ่งหมายซึ่งดำเนินเหมือนเปลวไฟในคืนไร้ดาวนี้ไม่มีตา แต่ผมก็ยังรู้สึกถึงสายตาโลมเลียของพวกมัน มันไม่มีปาก ถึงแม้ผมจะเกือบได้ยินเสียงอันละมือนที่มันแสพกินความคาดหวังเรื่องความตายของเด็กหญิงผู้นี้

ครั้งหนึ่งผมเคยเห็นพวกมันรวมตัวกันที่บ้านพักคนชราเพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อนแผ่นดินไหวจะถล่มมันจนราบ ที่บิมน้ำมันก่อนจะเกิดการระเบิดและเหตุเพลิงไหม้อันน่าสลด เห็นมันตามวัยรุ่นชื่อแกรี่ ทอลลิเวอร์ ไปในช่วงหลายวันก่อนเขาจะทำการทรมานและก่อเหตุฆาตกรรมครอบครัวตัวเอง

การเสียชีวิตเพียงรายเดียว สองราย หรือกระทั่งสามรายไม่ดึงดูดใจพวกมัน มันชอบความรุนแรงอันอลังการเหมือนละครมากกว่า และสำหรับพวกมัน การแสดงยังไม่จบเมื่อปิดม่าน แต่จะจบเมื่อคนหลังม่านถูกฉีกเป็นชิ้นๆเท่านั้น

พวกมันดูจะส่งผลกระทบใดๆกับโลกเราไม่ได้ ราวกับมันไม่ได้อยู่ในที่แห่งนี้และเวลานี้อย่างเต็มตัว แต่มาปรากฏกายแบบ *เสมือนจริง* ด้วยทางใดทางหนึ่ง มันเป็นนักเดินทาง ผู้สังเกตการณ์ ผู้หลงใหลในความเจ็บปวดของเรา

แต่ผมก็กลัวมัน และไม่ใช่เพียงเพราะการปรากฏตัวของมันเป็นสัญญาณบอกเหตุสยองที่กำลังจะเกิด ขณะที่มันดูเหมือนไม่อาจส่งผลกระทบต่อโลกนี้ อย่างเป็นทางการ ผมก็สงสัยว่าตัวเองเป็นข้อยกเว้นของกฎที่จำกัดมันอยู่ สงสัยว่าตนเองเปราะบางต่อการจู่โจมของมัน เปราะบางเช่นเดียวกับมดตัวหนึ่งใต้เงารองเท้าที่กำลังย่างลงมา

บุซึ่งดูชาวว่าปกติเมื่ออยู่กลางหมู่ไบต์คลีดำเหมือนหมึกนั้นไม่ได้ขู่คำรามแต่จับตาดูสัญญาณเหล่านี้ด้วยความระแวงและขยะเขยง

ผมทำเป็นว่ามาที่นี้เพื่อดูให้แน่ใจว่าเทอร์โมสแตทตั้งค่าไว้เหมาะสมแล้วเพื่อเลิกบังตาแบบพับและยืนยันว่าหน้าต่างปิดแน่นกันกระแสนลมไว้หมดแล้วเพื่อแคะขี้หูออกจากหูขวาและแกะเศษผักกาดมาจากชอกระหว่างฟันสองซี่ ถึงแม้จะไม่ใช้ด้วยนิ้วเดียวกัน

พวกไบต์คลีไม่สนใจผม หรือไม่กี่แสรังไม่สนใจ

จัสตินผู้หลับใหลอยู่ได้รับความสนใจจากพวกมันเต็มที่ มือหรืออุ้งเท้า

ของพวกมันลอยอยู่เหนือเด็กหญิงสองสามนิ้ว และนิ้วหรือกรงเล็บของมันก็วาดเป็นรูปร่างกลมกลางอากาศเหนือร่างเธอ รวากับมันเป็นนักแสดงตรีในการแสดงอันหวือหวาที่กำลังเล่นเครื่องดนตรีทำจากแก้วน้ำ ดูเหมือนเสียงดนตรีชวนชนลุกมาจากปากแก้วคริสตัลเป็ยกๆ

บางทีความบริสุทธิ์ของเธออาจเข้าใจพวกมันเหมือนท่วงทำนองอันไม่ยอมละลดย่างหนึ่ง บางทีความเป็นอยู่อันอัศจรรย์ของเธอ ความงามเหมือนลูกแกะของเธอ ความเปราะบางโดยสิ้นเชิงของเธอ อาจเป็นเหมือนมูฟเมนต์ต่างๆ ในบทเพลงซิมโฟนีสำหรับพวกมัน

ผมได้แต่ตั้งทฤษฎีเรื่องโบดัด ผมไม่รู้อะไรแน่ชัดสักอย่างเกี่ยวกับธรรมชาติหรือที่มาของมัน

นี่เป็นความจริงและไม่ใช่แค่ในเรื่องโบดัด แพ้มที่ติดป้ายว่า **เรื่องที่ยืดหด** **ทอมัส** **ไม่รู้อะไรเลย** นั้นอ่านโตไม่น้อยกว่าจักรวาล

สิ่งเดียวที่ผมรู้แน่ก็คือมีเรื่องที่ผมไม่รู้อยู่มากขนาดไหน อาจเป็นเรื่องฉลาดก็ได้ที่ตระหนักได้แบบนั้น แต่ไซค์ร้ายที่ผมไม่รู้ลึกลงใจกับมันเลย

โบดัดทั้งสามซึ่งโน้มตัวอยู่เหนือร่างจัสทีนยืนตรงขึ้นอย่างปุบปับและหันศีรษะเหมือนสุนัขป่าของมันไปทางประตูพร้อมกัน รวากับเป็นการตอบสนองต่อเสียงแตรเรียกตัวที่ผมไม่ได้ยิน

เห็นได้ชัดว่าบุ๊กก็ไม่ได้ยินเช่นกัน เพราะหูมันไม่ได้ตั้งชันขึ้นมา ความสนใจของมันยังคงอยู่ที่วิญญาณดำมืดเหล่านั้น

เหมือนเงาที่ถูกขับไล่ด้วยแสงสว่างกะทันหัน พวกโบดัดก็หมุนตัวขยับไปจากเตียง โฉบวูบไปที่ประตูและหายออกไปสู่โถงทางเดิน

ผมอยากตามพวกมันไป แต่ล้มเลเมื่อพบว่าจัสทีนจ้องผมอยู่ ตาสีฟ้าของเธอเหมือนบ่อน้ำใสกระจ่าง ใสอย่างยิ่ง ดูเหมือนไร้ซึ่งความลึกกลับใดๆ แต่กลับลึกจนไม่มีก้น

บางครั้งเราก็แน่ใจได้ว่าเธอมองเราอยู่ แต่ครั้งอื่นๆ อย่างเช่นครั้งนี้ เรา รู้สึกได้ว่าสำหรับเธอแล้ว เราโปร่งใสเหมือนแก้ว รู้สึกว่าเธอมอง ทะลุทุกอย่างในโลกใบนี้ไปได้

ผมพูดกับเธอว่า “ไม่ต้องกลัว” ซึ่งเป็นการอวดดีถึงสองชั้นเลยทีเดียวทีเดียว ชั้นแรกคือผมไม่รู้ว่าคุณเธอตกใจกลัวอยู่หรือแม้กระทั่งว่าเธอกลัวเป็นหรือเปล่า ชั้นที่สองคือคำพูดผมแผ่หนยถึงการรับรองว่าจะปกป้องเธอ ซึ่งในวิกฤตที่กำลังจะมาถึงนั้น ผมอาจทำให้สำเร็จไม่ได้

บุซึ่งฉลาดและเจียมตัวเกินกว่าจะเล่นบทฮีโร่ได้ออกจากห้องไปแล้ว

ขณะผมบ้ายหน้าไปทางประตู แอนนามารีผู้อยู่บนเตียงหลังแรกก็พึมพำออกมา “อีออดด์”

ดวงตาเธอยังหลับอยู่ ผ้าห่มที่บิดเป็นปมยังกำแน่นอยู่ในมือเธอ เธอหายใจตื้นๆ เป็นจังหวะ

เมื่อผมหยุดชะงักที่ปลายเตียงเธอ เด็กหญิงก็พูดอีกครั้ง คราวนี้ชัดเจนกว่าคราวก่อน “อีออดด์”

แอนนามารีเกิดมาพร้อมโรคกระดูกสันหลังแยกแบบโหว่เห็นไขสันหลังข้อสะโพกเธอเคลื่อนไหว ขาเธอผิดรูป ศีรษะเธอบนหมอนดูใหญ่เกือบเท่าร่าง แคระแกร็นใต้ผ้าห่ม

เธอจะหลับอยู่ แต่ผมก็กระซิบ “มีอะไรเธอจะ หนู”

“คนพิลึก” เธอว่า

ความบกพร่องทางสติปัญญาของเธอไม่ร้ายแรงและไม่ได้แสดงออกมาในน้ำเสียง ซึ่งไม่ได้ฟังดูลิ้นคับปากหรืออ้อแอ้ แต่สูง หวาน และมีเสน่ห์

“คนพิลึก”

ความหนาวเยือกทิ่มแทงผ่านร่างผมพบกับคมเขี้ยวที่แหลมที่สุดของคินทุหนาวภายนอก

สิ่งที่คล้ายสัญชาตญาณถึงความสนใจผมไปยังจัสตินบนเตียงหลังที่สอง ศีรษะเธอหันมองตามผมมา เป็นครั้งแรกที่ตาเธอสบตามผมแว่แว่

ปากจัสตินขยับ แต่เธอไม่ได้เปล่งเสียงไม่เป็นภาษาออกมาแม้แต่แอะเดียว ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอทำได้แม้จะมีความบกพร่องทางสมองหนักกว่า

ระหว่างที่จัสตินพยายามพูดโดยไม่ประสบความสำเร็จ แอนนามารีก็พูดอีกครั้ง “คนพิลึก”

บังตาพับได้แขวนหย่อนอยู่บนหน้าต่าง ตุ๊กตาลูกแมวบนชั้นโกลด์เตียงจัสตินนั่งนิ่งโดยไม่กลัวตาหรือกระดิกหนวดแม้แต่ครั้งเดียว

ในห้องทางฝั่งของแอนนามารี หนังสือเด็กบนชั้นของเธอจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ กระต่ายกระเบื้องเคลือบพร้อมหูชนพุดตัดได้สวมเสื้อผ้ายุคพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดเย็นเป็นยามแผ่ไต่ห่าเตียงเธออยู่

ทุกอย่างนิ่งสงบ แต่ผมก็สัมผัสได้ถึงพลังงานที่เกือบเก็บกักไว้ไม่อยู่ ผมจะไม่ประหลาดใจถ้าวัตถุไร้ชีวิตทุกชิ้นในห้องมีชีวิตขึ้นมา ลอยตัว หมุนตัว เต็มสะท้อนจากผนังฝั่งหนึ่งไปอีกฝั่งหนึ่ง

ทว่าความนิ่งสนิทก็ยังคงอบงำอยู่ และจัสตินก็พยายามพูดอีกครั้ง และแอนนามารีก็เอ่ยขึ้นว่า “เล่า” ด้วยเสียงหวานแหลมสูงของเธอ

ผมทิ้งเด็กหญิงผู้หลับอยู่ไว้และเคลื่อนตัวไปยังปลายเตียงจัสติน เพราะกลัวว่าเสียงของผมจะทำลายมนตร์สะกดนั้นลง ผมจึงไม่พูดอะไร ขณะที่นึกสงสัยว่าเด็กหญิงผู้ได้รับความเสียหายทางสมองนั้นได้เปิดทางให้ผู้มาเยือนรายหนึ่งมาใกล้สูหรือเปล่า ผมก็หวังว่าดวงตาสีฟ้าไว้รกันบั้งคู่นั้นจะเปลี่ยนชั่วเป็นดวงตาสีดำแบบชาวอียิปต์คู่หนึ่งที่ผมคุ้นเคยดี

บางวันผมก็รู้สึกเหมือนตัวเองอายุยี่สิบเอ็ดปีมาตลอด แต่ความจริงคือผมเคยอ่อนวัยมาก่อน

ในคืนวันเหล่านั้น ตอนที่ความตายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนอื่น บางครั้งแฟนสาวของผม บรอนเวน เลเวลลิน ผู้ชอบให้ใครๆ เรียกว่าสตอร์มีมากกว่า จะพูดว่า *เล่าให้ฉันรู้ด้วยสิ ตาคอนพิลิก* เธอหมายความว่า เธออยากให้ผมเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับผมในวันนั้นให้เธอรู้ หรือไม่ก็ความคิด หรือความกลัว และความกังวลของผม

ในช่วงเวลาสิบหกเดือนนับจากสตอร์มีกลายเป็นเถ้าถ่านไปในโลกนี้ และเข้าประจำการในโลกอื่น ไม่เคยมีใครพูดคำเหล่านี้กับผมเลย

จัสตินขยับปากโดยไม่เปล่งเสียง และบนเตียงที่อยู่ติดกันนั้น แอนนามารีก็ละเมอพูด *“เล่าให้ฉันรู้ด้วยสิ”*

ห้อง ๓๒ ดูจะไร้อากาศ หลังจากสามคำนั้นหลุดออกมา ผมก็ยืนอยู่กลางความเงียบอันลึกดำพอกับในภาวะสูญญากาศ ผมหายใจไม่ออก

เมื่อครู่ก่อนนี้เอง ผมนี่ก็อยากให้ดวงตาสีฟ้าคู่นี้เปลี่ยนชั่วเป็นสีดำของดวงตาสตอร์มี อยากให้ความสงสัยเรื่องการมาเยือนนั้นได้รับการยืนยัน ตอนนี้เป็นไปได้นั้นทำให้ผมหวาดหวั่น

เวลาเราหวังอะไร เรามักจะหวังในสิ่งที่ผิดเสมอ

เราโหยหาอนาคตและความก้าวหน้าที่มันเป็นตัวแทน แต่วันวานก็เคยเป็นอนาคตมาก่อน แล้วไหนละความก้าวหน้าที่อยู่ในนั้น

หรือไม่เราก็โหยหาวันวาน ประารถนาสิ่งที่เคยเป็นอยู่หรือสิ่งที่อาจเป็นไป แต่ในขณะที่เราโหยหาตนเอง ปัจจุบันก็กำลังกลายเป็นอดีต อดีตจึงไม่ใช่อะไรเลยนอกจากความโหยหาโอกาสครั้งที่สองของเรา

“เล่าให้ฉันรู้ด้วยสิ” แอนนามารีพูดซ้ำ

ตราบเท่าที่ผมยังต้องจำนนให้กระแสน้ำแห่งกาลเวลา ซึ่งจะนานตราบเท่าที่ผมมีชีวิตอยู่ ก็ไม่มีทางวนกลับไปหาสตอร์มีหรือสิ่งใดได้ หนทางเดียวที่จะกลับไปก็คือไปข้างหน้า ไปทางปลายน้ำ ทางขึ้นก็คือทางลง และทางที่จะย้อนไปข้างหลังก็คือทางที่มุ่งไปข้างหน้า

“เล่าให้ฉันรู้ด้วยสิ ตาคณพิลึก”

ความหวังของผมที่สี่ในห้อง ๓๒ ไม่ควรเป็นการได้พบกับสตอร์มีตอนนี้ แต่เป็นการคุยกันที่จุดสิ้นสุดแห่งการเดินทางของผมเท่านั้น ตอนที่กาลเวลาไม่มีอำนาจเหนือผมอีก ตอนที่ปัจจุบันอันเป็นนิรันดร์ปล้ำแรงดึงดูดทุกประการของอดีตให้หมดไป

ก่อนผมจะเห็นลีดาแบบชาวอียิปต์ที่ผมหวังไว้ในดวงตาว่างเปล่งสีฟ้าคุณนั้นได้ ผมก็เบนสายตาทันที จ้องมือตัวเองซึ่งยึดแพ่งกันปลายเตียงไว้แน่น

วิญญูณของสตอร์มีไม่ได้อ้อยอิ่งอยู่ในโลกนี้เหมือนวิญญูณบางดวง เธอเดินหน้าต่อไปแบบที่เธอควรทำ

ความรักอันเข้มข้นไว้วันสิ้นสูญของคนเป็นอาจเป็นแม่เหล็กที่ดึงดูดคนตายไว้ การยั่วใจให้เธอกลับมาจะเป็นการทำร้ายเธอจนเกินบรรยาย และแม้การกลับมาติดต่อกันใหม่อาจคลายความหงอยเหงาของผมได้ในตอนแรก ในที่สุดก็จะมีเพียงความทุกข์ทรมานจากการหวังอยากได้อะไรผิดๆ

ผมจ้องมือตัวเอง

แอนนามารีเสียบไปในห้วงนิรทราของเธอ

ตุ๊กตาแมวยัดนุ่นและกระต่ายกระเบื้องเคลือบยังคงไร้ชีวิต ทำให้เรารอดจากทั้งช่วงเวลาปีศาจและช่วงเวลาแบบดิสเนีย

หลังผ่านไปครู่หนึ่ง หัวใจผมก็เต้นเป็นจังหวะปกติอีกครั้ง

ดวงตาของจัสตินหลับลง ขนตาเธอเป็นประกาย และแก้มเธอก็เป็ยกขึ้น น้ำตาสองหยดเกาะค้างอยู่บนแนวคางเธอ แล้วมันก็ไหลระริกก่อนจะร่วงลงบนผ้าปูที่นอน

ผมออกจากห้องไปเพื่อตามหาบูและโบด์ัคพวกนั้น

อารามหลังเก่า ซึ่งตอนนี้เป็นโรงเรียนเซนต์บาร์ทอโลมิว นั้นมีการติดตั้งงานระบบเครื่องกลทันสมัยไว้ภายใน ซึ่งสามารถตรวจสอบได้จากห้องคอมพิวเตอร์ในชั้นใต้ดิน

ห้องคอมพิวเตอร์โล่งๆ นั้นมีโต๊ะตัวหนึ่ง เก้าอี้สองตัว และตู้เอกสารที่ไม่ได้ใช้หนึ่งตู้ อันที่จริงแล้วลิ้นชักกลางสุดของตู้ นั้นอัดแน่นไปด้วยกระดาษห่อคิทแคทเปล่าๆ กว่าหนึ่งพันแผ่น

บราเดอร์ทิโมทีซึ่งเป็นผู้ดูแลระบบเครื่องกลของทั้งอารามและโรงเรียนนั้น ตัดคิทแคท เห็นได้ชัดว่าเขารู้สึกถึงความกระหายขนมของเขาใกล้เคียงกับบาปแห่งความตะกละอย่างน่ากระอักกระอ่วน เพราะดูเหมือนเขาจะซ่อนหลักฐานอยู่

มีเพียงบราเดอร์ทิโมทีและพนักงานซ่อมบำรุงที่แวะเวียนมาที่มีเหตุผลจะเข้ามาในห้องนี้บ่อยๆ เขา รู้สึกว่าความลับของเขาปลอดภัยเมื่ออยู่ที่นี้

นักบวชทุกคนรู้เรื่องนี้ พวกเขาหลายคนคะยั้นคะยอพร้อมขบิขิตตาและยิ้มกว้าง บอกให้ผมเปิดลิ้นชักกลางสุดของตู้เอกสารนั้นดู

ไม่มีใครรู้ว่าบราเดอร์ทิโมทีเคยสารภาพบาปเรื่องความตะกละให้คุณพ่อโรนฮาร์ดผู้เป็นรองอธิการฟังหรือไม่ แต่การมีอยู่ของกระดาษห่อที่สะสมไว้บ่งชี้ว่าเขาอาจยากให้คนจับได้

เหล่าภราดาของเขาคงยินดีที่จะค้นพบหลักฐานนั้นให้ แม้จะยังไม่ทำงานกว่ากระดาษห่อที่ซุกอยู่จะทวีปริมาณขึ้นกว่านี้อีก และไม่ทำงานกว่าจะถึงเวลาที่ที่เหมาะสม ช่วงเวลาที่แน่ใจได้ว่าทิโมทีจะขายหน้ามากที่สุด

ถึงแม้บราเดอร์ทิโมทีจะเป็นที่รักของทุกคน แต่โซคร้ายสำหรับเขาที่เขายังขึ้นชื่อเรื่องอาการหน้าแดงกำของตนด้วย มันทำให้หน้าเขาแดงเป็นแสงตะเกียงเลยทีเดียว

บราเดอร์โรแลนด์เคยชี้ไว้ว่า พระเจ้าจะประทานปฏิกิริยาทางกายสุดแจ่มขนาดนั้นเมื่อเจอความขยันท้ามาให้คนเราก็ตอเมื่อพระองค์ทรงอยากให้มันแสดงออกมาบ่อยๆ และเป็นที่ยืนชมกันอย่างกว้างขวาง

บนผนังห้องใต้ดินนี้ซึ่งเหล่าบราเดอร์เรียกกันว่าสุสานคิทแคท มีผ้าปกทดสอบฝีมือแบบนิตเติลพอยตีใส่กรอบแขวนไว้ผืนหนึ่ง เป็นข้อความว่า **ความเลวร้ายอยู่ในข้อมูลดิจิทัล**

เมื่อใช้คอมพิวเตอร์เครื่องนี้ ผมก็สามารถตรวจดูบันทึกการทำงานในอดีต รวมถึงสถานะปัจจุบันของระบบทำความร้อนและความเย็น ระบบไฟฟ้าแสงสว่าง ระบบควบคุมอัคคีภัยและเครื่องกำเนิดไฟฟ้าฉุกเฉิน

บนชั้นสอง โบริดค์ทั้งสามยังคงเฟ้นฟ่านจากห้องหนึ่งไปอีกห้องหนึ่ง ดูเหยื่อลวงหน้าเพื่อเสริมความรื่นรมย์ที่พวกมันจะได้รับจากเหตุการณ์นองเลือดเมื่อมันมาถึง ผมไม่มีทางรู้อะไรเพิ่มได้จากการเฝ้าดูมัน

ความกลัวเพลิงไหม้ผลักดันผมมายังชั้นใต้ดิน บนจอฉันผมพินิจดูจอภาพจอแล้วจอเล่าที่เกี่ยวกับระบบควบคุมอัคคีภัย

ทุกห้องมีสปริงเกอร์อย่างน้อยหนึ่งหัวฝังอยู่บนเพดาน โถงทางเดินทุกโถงมีสปริงเกอร์จำนวนมาก ห่างกันทุกๆ สิบห้าฟุตตรงกลางเพดาน

ตามที่โปรแกรมตรวจสอบบอกไว้ สปริงเกอร์ทุกหัวอยู่ในสภาพเรียบร้อยดี และท่อน้ำทุกท่อนก็คงแรงดันไว้ในระดับที่กำหนด เครื่องตรวจจับควันและกล่องสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ใช้งานได้และมีการทดสอบเครื่องเป็นระยะ

ผมกลับออกจากระบบควบคุมอัคคีภัยและเรียกผังระบบทำความร้อนและความเย็นขึ้นมา ผมสนใจหม้อไอน้ำซึ่งทางโรงเรียนมีอยู่สองหม้อเป็นพิเศษ

เพราะไม่มีก๊าซธรรมชาติส่งมาถึงเทือกเขาเซียร์ราซึ่งอยู่ห่างไกลนี้ หม้อไอน้ำทั้งสองจึงใช้โพรเพนเป็นเชื้อเพลิง โดยมีถังบรรจุก๊าซความดันขนาดใหญ่ถังหนึ่งฝังอยู่ไกลจากทั้งโรงเรียนและอาราม

ตามที่จอเหล่านั้นบอก ถึงโพรเพนดังกล่าวมีก๊าซเหลวบรรจุอยู่ร้อยละ ๘๔ ของปริมาณสูงสุด อัตราการไหลดูจะเป็นปกติ วาล์วทุกตัวทำงานอยู่ อัตราส่วนบีทียูที่ผลิตขึ้นมาเทียบกับโพรเพนที่ใช้ไปบ่งชี้ว่าไม่มีการรั่วไหลในระบบ สวิตช์ปิดฉุกเฉินแบบเอกเทศทั้งสองสวิตช์ยังคงทำงานเป็นปกติ

ตลอดทั้งผั่งนั้น ทุกจุดที่อาจเกิดความล้มเหลวทางระบบเครื่องกลได้มีแสงไฟสีเขียวดวงเล็กๆ กำกับ ไม่มีสัญญาณเตือนสีแดงแม้แต่ดวงเดียวแปดแปดหน้าจอ

ไม่ว่าหายนะใดกำลังจะมาถึง ไฟอาจไม่ใช่ส่วนหนึ่งของมัน

ผมมองผ้าปกทดสอบฝีมือแบบนิตเดิลพอยต์ที่ใส่กรอบไว้บนผนังเหนือ
คอมพิวเตอร์นั้น **ความเลวร้ายอยู่ในข้อมูลดิจิทัล**

ครั้งหนึ่งตอนผมอายุสิบห้า คนร้ายสวมหมวกปีกกลมทรงพอร์คพาย
กลุ่มหนึ่งที่ร้ายเอามากๆ จับผมใส่กุญแจมือ ล่ามโซ่ขามผมไว้ด้วยกัน ล็อกผมไว้
ในกระโปรงท้ายรถบิวิคเก่าๆ เอาเครื่องรถบิวิคนั่นขึ้นไป ทิ้งรถคันนั้นลงไป
ในเครื่องบดอัดระบบไฮดรอลิกชนิดที่จะเปลี่ยนรถที่เคยน่าภาคภูมิใจคันไหนก็ได้
ให้กลายเป็นงานศิลปะร่วมสมัยห่วยๆ ทรงลูกบาศก์ขนาดสามฟุต ก่อนจะกดปุ่ม
บดขยี้ฮาร์ดดิสก์ ทอมัส

สบายใจได้ครับ ผมไม่ได้ตั้งใจทำให้คุณเดือดร้อนด้วยการเล่าเรื่องความลำเค็ญ
เก่าๆ ผมยกเรื่องราวบิวิคขึ้นมาพูดเพื่อให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่า พรสวรรค์เหนือ
ธรรมชาติของผมไม่ได้รวมญาติกันเหมือนที่วางใจได้เอาไว้ด้วย

คนร้ายพวกนั้นมีดวงตาเหมือนน้ำแข็งเงาเลื่อมแบบพวกโรคจิตต่อต้านสังคม
ผู้กระหึ่มยินดี มีแผลเป็นบนใบหน้าซึ่งชี้ว่าอย่างน้อยๆ พวกเขาก็เป็นพวก
ชอบลองของ และวิธีเดินซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขามีเบื้องอกที่อันตะอันแสนเจ็บปวด
หรือไม่ก็มีอาวุธซ่อนอยู่หลายกระบอก แต่ผมกลับไม่ตระหนักว่าพวกเขาเป็นภัย
คุกคาม จนกระทั่งพวกนั้นเอาใส่กรอกเยอรมันขนาดสิบปอนด์ฟาดผมลงไปกับ
กับพื้นและเริ่มเตะผมจนหมด

ก่อนนั้นผมวอกแวกไปกับชายอีกสองคนผู้สวมรองเท้าบูตสีดำ กางเกงดำ
เสื้อดำ ผ้าคลุมดำ และหมวกประหลาดสีดำ ภายหลังผมจึงได้รู้ว่าพวกเขาเป็น
ครูโรงเรียนสองคนที่ต่างคนต่างตัดสินใจไปงานปาร์ตี้แฟนซีโดยแต่งชุดชอร์โร

เมื่อมองย้อนกลับไปแล้ว พอถึงตอนที่ผมถูกล็อกไว้ในกระโปรงรถบิวิค
กับลิงริชชีที่ตายแล้วสองตัวและใส่กรอกเยอรมันนั้น ผมก็ตระหนักว่าผมควรรับรู้
ได้ว่าตัวปัญหาที่แท้จริงคือใครในนาฬิกาที่ผมเห็นหมวกทรงพอร์คพาย คนสติดี
ที่เฝ้ากันที่จะคิดว่าชายสามคนที่สวมหมวกทรงพอร์คพายเหมือนกันเปี่ยมมีเจตนาดี

ถ้าจะให้แก้ตัว ก็ต้องคิดว่าตอนนั้นผมอายุแค่สิบห้า มีประสบการณ์ไม่ถึง
เสียของที่มีอยู่ทุกวันนี้ แล้วผมก็ไม่เคยอ้างว่ายังรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า

ในกรณีนี้ ความกลัวว่าจะเกิดเพลิงไหม้ของผมก็อาจเหมือนความระแวง
ที่ผมมีต่อคนแต่งตัวเป็นชอร์โรโร่นั้น คือเป็นความหลงผิด

ถึงแม้การตรวจดูระบบเครื่องกลที่คัดเลือกมาบางระบบนั้นจะไม่ได้ให้เหตุผล
สนับสนุนความเชื่อที่ว่าเปลวไฟที่กำลังจะลุกไหม้ได้ดึงดูดพวกโบตคมาแยงโรงเรียน
เซนต์บาร์ท แต่ผมก็ยังคงกังวลอยู่ดีว่าไฟจะเป็นอันตราย เพราะไม่มีภัยคุกคาม
อื่นที่ดูเป็นปัญหาทำร้ายขนาดนั้นสำหรับชุมชนขนาดใหญ่ของผู้มีความบกพร่อง

ทางกายและสติปัญญา

แผ่นดินไหวไม่ใช่สิ่งที่พบได้บ่อยหรือมีความรุนแรงสูงในเขตเทือกเขาของรัฐแคลิฟอร์เนียเท่าที่มันเป็นในหุบเขาและบนพื้นราบ นอกจากนั้นแล้ว อารามหลังใหม่ยังสร้างขึ้นอย่างได้มาตรฐานระดับป้อมปราการ และอารามหลังเก่าก็สร้างขึ้นใหม่อย่างประณีตจนมันควรทนทานต่อเหตุแผ่นดินไหวอันรุนแรงและยาวนานได้

ในระดับความสูงขนาดนี้ของเขตเทือกเขาเซียร์รา หินดานอยู่ลึกลงไปใต้เท้าไม่มากนัก บางจุดมีโครงหินแกรนิตขนาดใหญ่โผล่ขึ้นมาบนผิวโลก อาคารทั้งสองหลังของเรายึดติดอยู่กับหินดาน

เราไม่มีพายุทอร์นาโดที่นี่ ไม่มีเฮอริเคน ไม่มีภูเขาไฟที่ยังปะทุอยู่ ไม่มีผึ้งพิษฉมขาด

แต่เรามีบางสิ่งที่ยอันตรายกว่าทั้งหมดนั้น เรายังมีคน

เหล่านักบวชในอารามและแม่ชีในคอนแวนต์ดูไม่น่าจะเป็นผู้ร้าย สิ่งไหนที่อาจซ่อนตัวอยู่ใต้โถมน้ำแห่งการอุทิศตนให้ศาสนาและความเอื้ออารี แต่ยากที่ฉันจะนึกภาพเหล่าบราเดอร์หรือซิสเตอร์คนไหนไล่สังหารคนอย่างบ้าคลั่งด้วยเลื่อยไฟฟ้าหรือปืนกล

แม้แต่บราเดอร์ที่โม้ที่ผู้เมาน้ำตาลอย่างอันตรายและคลั่งเพราะความรู้สึกผิดเรื่องจิตแคทก็ยังไม่ทำให้ฉันกลัว

ชาวรัสเซียหน้าถมึงที่ผู้อยู่บนชั้นสองของบ้านพักแขกนั้นเป็นบุคคลควรสงสัยมากกว่า เขาไม่ได้สวมหมวกทรงพอร์ดพาย แต่ก็อารมณ์บึ้งตึงและทำตัวลึกลับ

ช่วงเวลาหลายเดือนแห่งความสงบและการไคร่ครวญของผมหได้จบลงแล้ว เสียงเรียกร้องของพรสวรรค์ของผมห คำวิงวอนอันเจ็บปวดแต่ไม่ละลดของคนที่ไม่มียอมจากไปไหน ความสูญเสียที่ผมหไม่อาจป้องกันได้เสมอไป สิ่งเหล่านี้ผลักดันผมหมาสู่ความวิเวกของอารามเซนต์บาร์ทอลมิว ผมหต้องทำให้ชีวิตผมหเรียบง่ายยิ่งขึ้น

ผมหไม่ได้มายังป้อมปราการบนที่สูงนี้เพื่อพำนักอยู่ตลอดไป ผมหแค่ขอเวลานอกจากพระเจ้า ซึ่งพระองค์ก็ประทานให้ แต่ตอนนี้หน้าพิกากำลังเดินอีกครั้งแล้ว

เมื่อผมหถอยกลับออกจากผังระบบทำความร้อนและความเย็น หน้าจอคอมพิวเตอร์ก็เปลี่ยนเป็นสีดำมีเมนูสีขาวเรียบ ๆ บนจอซึ่งสะท้อนเงาได้มากกว่าเดิม นั่น ผมหมองเห็นความเคลื่อนไหวอยู่ข้างหลังตัวเอง

เป็นเวลาเจ็ดเดือนที่อารามแห่งนี้เป็นเหมือนจุดหยุดนิ่งในแม่น้ำ ที่ที่ผม
วนเวียนเป็นวงอย่างเกียจคร้านมาตลอดโดยอยู่ในระยะสายตาของชายฝั่งเดิม
อันคุ้นเคย แต่ตอนนี้จังหวะที่แท้จริงของแม่น้ำนั้นแทรกตัวเองเข้ามา มันชุ่มฉ่ำ
ดิบเถื่อน เหนือการควบคุม สาดซัดความรู้สึกสงบสุขของผมหายไปและพัดพา
ผมไปสู่ชะตาชีวิตของผมอีกครั้ง

พร้อมกับความคาดหวังว่าจะโดนฟาดเต็มแรงหรือโดนของแหลมคม
แทงใส่ ผมก็หมุนแก้อี้ทำงานนั้นซ้ำกลับไปทางที่มาแห่งเงสะท้อนบนหน้าจ
คอมพิวเตอรืนั้น